

Toho dne, kdy mi můj muž oznámil, že se stane otcem, byl březen. Byl to jeden z těch špinavě hnědých březnových dnů, vyznačujících se šedou oblohou, ale už se ozývali ptáci a něco ve vzduchu člověku říkalo, že brzy přijde jaro. Všechno se bude zelenat, plodit a rozmnožovat.

První myšlenka, která mi proběhla hlavou, kupodivu byla: přesně jako Rudolf. Ještě na něm není nic vidět, vypadá jako obvykle, ale brzy bude i on plodný (i když to už vlastně byl) a bude se rozmnožovat. Hloupá myšlenka, ale já mám k takovým přirovnáním sklon, a v tu chvíli mě prostě nic jiného nenapadlo. Takže jsem na manžela zírala a hlavou mi táhlo to hloupé přirovnání.

„Co je s tebou?“ zeptal se starostlivě Rudolf, vzal mě za ruku a div mi nezměřil puls, ale nakonec to neudělal. Co by asi tak mělo být? pomyslela jsem si. Právě jsi mi řekl, že budeš mít dítě, a proto tady sedím s přihloupkým výrazem v obličeji.

„Co by mělo být?“ zeptala jsem se. „Cos čekal? Že ti budu blahopřát?“ A pak jsem začala brečet.

„Panebože, samozřejmě že ne,“ ohradil se. „To, co ti říkám, je pro tebe určitě hrozné, ale myslel jsem si, že bude lepší, když ti to oznámím rovnou, bez velkých okolků. Podle mého je to nejlepší způsob – pro nás oba.“

Nejlepší pro nás oba by bylo, kdybys s nějakou holubičkou nečekal dítě, pomyslela jsem si a brečela dál. Váhavě

vstal, šel do kuchyně, vrátil se s rolí papírových utěrek a opatrně mi ji podal.

„Asi bych ti měl nejprve vysvětlit, jak se to stalo,“ navrhl. Jo, to bys opravdu měl udělat, myslela jsem si, to je fantastická myšlenka, pro nás bude určitě nejlepší, když mi rovnou a bez velkých okolků vysvětlíš, jak se to stalo.

„Takže: v kurzech tělesné a duševní harmonie jsem poznal jednu ženu. Nejdřív o nic nešlo – a pak mezi námi něco vzniklo. Bránil jsem se tomu, protože jsem nechtěl zničit svůj blízký vztah k tobě. Ale pak něco vzniklo. Nemohl jsem dělat nic jiného než se tomu poddat, ale byl jsem úplně rozervaný, to mi věř.“

Hlasitě jsem se vysmrkala. Teď mluví jako ti psychologičtí šarlatáni, pomyslela jsem si, poddat se tomu a něco vzniklo a blízký vztah. Kdyby nechodil do těch zatracených kurzů, zůstal by tím milým, obyčejným doktorem, který nemá v hlavě nic jiného než injekce, tablety a operace, a žádnou z těch blbostí o psychosomatice a tělesné harmonii.

„A potom otěhotněla,“ dodala jsem.

„Ano. Nevím, jak se to mohlo stát,“ hlesl Rudolf a díval se na mě jako někdo, kdo se setkal s tajemstvím a teď doufá, že se mu to jen zdálo. „Nemělo se to stát, mělo to být bezpečné – v ty dny, myslím –, a proto mě to taky tolik ohromilo, tak hluboce, rozumíš...“

„Je také lékařka?“ zeptala jsem se.

„Ne, psycholožka.“

Psycholožka, ještě tohle! Asi je to váš zvláštní způsob terapie, paní psycholožko, přebírat jiným ženám muže a pak ještě otěhotnět v nepravděpodobných, mysteriózních okamžicích.

„Kolik je jí let?“ Rudolf otálel s odpovědí.

„Nebo to nevíš?“

„Je jí devětadvacet,“ řekl.

Panebože, devětadvacet. Ještě toho trochu. Devětadvacetiletá a psychologka a těhotná. A mně je devětatřicet. Tváří v tvář těmto okolnostem se ale cítím na devadesát.

Rudolf zjevně vytušil, co se mi táhne hlavou – udělal po absolvování všech těch psychokurzů přece jen pokrok. Dříve mu člověk své názory musel napsat na velkou tabuli a tu mu strčit pod nos, aby něco pochopil.

„Prosím, Inéz,“ ozval se Rudolf a vmlouvavě se na mě díval svýma krásnýma šedýma očima, které tolik miluju. „Nesmíš si myslet, že se to stalo kvůli tomu, že je tak mladá. Naopak, věkový rozdíl je spíš problém. Tedy hlavně rozdílná úroveň životních zkušeností.“

Jednu společnou úroveň už jsi našel, říkála jsem si v duchu, a zjevně jste na ní našli společnou řeč.

„Co bude dál?“ zeptala jsem se.

„Dobře, že o tom mluvíš,“ řekl. „Je to vážný problém, s nímž musíme všichni tři zacházet velmi opatrně. Ona si chce to dítě v každém případě nechat, a já s tím souhlasím. Nechci se při tom ale nechat vést jen pocitem odpovědnosti, chci se tomu poddat, ačkoliv je to pro mě těžké: kvůli nám dvěma...“

Cítila jsem v sobě jen šed' a chlad. Jenže jak to někdy bývá v děsivých situacích, najednou jsem byla úplně klidná a vyrovnaná a myslela jsem a jednala jako ti lidé ve filmu, kteří jsou v průběhu těch nejhroznějších katastrof načesaní jako od holiče a vedou příjemné a uhlazené řeči.

„Přelož mi,“ požádala jsem ho chladně, „co přesně znamená: poddat se tomu? Budeš platit alimony? Nebo s ní žít? Nebo si ji hodláš vzít?“

„Asi to poslední,“ přiznal Rudolf a vážně a pohnutě na mě zíral.

„Rozumím,“ řekla jsem ještě chladněji, „tím by byly vysvětleny základní otázky. Zbývá ještě jeden maličký problém: než se s ní oženíš, musíš se rozvést se mnou, nebo se mýlím? Tuhle vedlejší a nevýznamnou otázku ale asi probereme až zítra?“

„Miláčku, prosím tě, nebuď tak ironická. Budeme-li potlačovat své pocity, nikam se nedostaneme a bude to pro všechny jen horší!“ prohlásil Rudolf naléhavě.

Jestliže teď řeknu: Neříkej mi miláčku, pak budu stejná jako ti lidé ve filmu.

„Kdybych nepotlačovala své pocity, zabila bych tebe nebo sebe nebo nás oba nebo alespoň zničila nábytek. Bylo by ti to milejší?“

„Zase máš pravdu.“ doznal. „Možná bude opravdu lepší, když si půjdeme lehnout a probereme to až zítra.“

„Jak se jmenuje?“ zeptala jsem se.

„Určitě ji neznáš,“ odpověděl vyhýbavě.

„V to ani nedoufám. Chci jen vědět, jak se jmenuje.“ Viděla jsem jeho nejistý pohled. „Neboj se. Nebudu jí volat ani jí nebudu psát anonymní dopisy ani na ni nebudu čekat u dveří, abych ji zastřelila.“

„Jmenuje se Klára. Klára Majová.“

„Proč se, zatraceně, jmenuje Klára?“

„To já přece nevím, miláčku,“ řekl Rudolf a pochybovačně se na mě zadíval. „Jméno přece není podstatné.“

Ne, není. Vynoří se jako víla v pohádce, očaruje mého muže, vyčaruje si dítě jako v pohádce, a má jméno jak z pohádky. Klára Majová. Do prdele.

Ležela jsem v posteli a přemýšlela. Nechtěla jsem přemýšlet, ale myšlenky mi kroužily hlavou jako malé šedé obrněné transportéry, neochvějně, bez konce. Rudolf mi nabídl prášek na spaní, jeden z těch nových rostlinných

prostředků, a já si ho vzala. Nepomohl mi. Ale možná by mi nepomohl ani celý vagon prášků.

Rudolf mi také řekl, že mi jistě bude milejší, když bude spát ve svém pokoji. Nepřemýšlela jsem ještě o tom, co by mi bylo milejší, avšak s jistotou jsem věděla, že to je určitě milejší jemu. Může klidně spát – slyšela jsem jeho tiché chrápání, když jsem šla do koupelny – bez ženy po boku, která by mohla být nepříjemně hysterická nebo ironická anebo by ho mohla uprostřed noci vzbudit a ptát se na detaily.

Dlouho jsem se prohlížela v zrcadle v koupelně. Bylo to asi to nejhorší, co jsem mohla udělat, jenže já se prostě musela ještě trochu poštourat ve své ráně. Popelavě plavé vlasy (Rudolf je vždycky nazýval medové, ale dnes byly jednoznačně popelavě plavé), bledá pleť, oteklá víčka, zarudlý nos, a na krku a ve výstřihu červené skvrny, které se objeví vždycky, když se rozčílím. Kromě toho nejméně pět kilo nad váhu, usazených zejména na bocích, což však nebylo vidět, protože jsem je ukrývala pod dobře střiženými kalhotami a saky.

Ta pohádková Klára je určitě i pohádková kráska, říkala jsem si. Jistě má tmavé vlasy a smavou pleť jako z Tisíce a jedné noci – a ne široké boky a malá ňadra jako já. Určitě má od přírody útlé boky a plné poprsí. Ty drobné vrásky kolem očí určitě také nemá, nemůže je mít, v devětadvaceti. Takové snědé typy vůbec nemívají tolik vrásek a tak záhy jako lidé s bledou jemnou pletí, a červené skvrny už neznají vůbec. Do prdele!

Lehla jsem si zase do postele, daleko od Rudolfova uvolněného chrápání, zavřela jsem oči – a transportéry začaly znovu své manévry a kladly mi hrozné otázky.

Co budeš dělat? ptaly se. Jsi stará a tlustá a ošklivá a bude ti čtyřicet. O svých čtyřicátých narozeninách

budeš sama: single, jak se říká – hrozný výraz. A kromě toho budeš rozvedená žena, kterou její muž opustil kvůli mladší.

A ta mladší navíc bude mít dítě, říkaly. Ty jsi za celé ty roky dítě neměla a ani to pro tebe nebylo nijak důležité. Pro Rudolfa ostatně také ne. Do tohoto světa dítě nechci, říkával vždycky. Ale ta druhá hned otěhotněla, a navíc v době, kdy to bylo nemožné. Najednou je pro Rudolfa důležité poddat se svým pocitům a není mu zatěžko mít v tomto světě dítě.

A co tvá práce? ptaly se transportéry dál. Studovala jsi kdysi dějiny a germanistiku, chtěla jsi být novinářkou nebo učitelkou. Ale potom začal Rudolf budovat svou praxi a tys mu ty první roky pomáhala. Dělal jsi mu sekretářku, jeden čas dokonce účetní. Už jsi neměla chuť studovat na univerzitě. Bylo mnohem hezčí jet ráno s Rudolfem do ordinace, společně pracovat, společně něco od začátků tvořit. Přerušila jsi studium. Proč být novinářkou nebo učitelkou? Měla jsi přece Rudolfa! Budete spolu žít a pracovat až do konce svých dní.

A když už ordinace fungovala i bez tebe, začala jsi trochu psát: malé články, filmové, televizní a knižní recenze, někdy i něco většího. Šéf publicistiky ve Večerníku je sice Rudolfův pacient, ale ty články nepřijímal pouze kvůli tomu – skutečně měl pocit, že umíš psát. Je to takové milé vedlejší zaměstnání, nějaké peníze navíc, i když to skutečně nemáte zapotřebí. Ale jak z toho chceš žít? A bude šéf publicistiky ještě chtít tisknout tvé články, když už nebudeš Rudolfova manželka, nýbrž ex-manželka? Už ho nebudeš potkávat na večírcích, protože na ně nebudeš chodit, neboť místo tebe bude zvána ona pohádková Klára...

Když jsem se vzbudila, bylo právě poledne. Typické prášky na spaní – nejdříve neúčinkují vůbec, a potom až příliš dobře. V kuchyni bylo dokonale prostřeno: káva v termosce, grep, vajíčko, starostlivě naaranžovaný ubrousek. Vedle toho lístek:

Dobré ráno, miláčku. Budu doma v půl sedmé.

Půjdeme na večeři?

Tvůj Rudolf

Dobře. Když ty se chováš jako v nějakém podřadném filmu, pak já taky. Neříkej mi miláčku, napsala jsem pod jeho vzkaz. Nalila jsem si šálek kávy a přinesla si telefonní seznam. P jako psychologové, P jako psychoterapeuti.

Bylo jich tam sice několik stránek, nicméně jsem to našla brzy. Velký inzerát, černě orámovaný a dobře viditelný. Společná praxe, stálo tam, pod tím dvě mužská jména, jeden MUDr. a jeden dipl. psych., k tomu jejich specializace. MUDr. prováděl psychoanalýzu, dipl. psych. osobní a rodinnou terapii. A jako třetí: PhDr. Klára Majová, duševní a tělesná terapie.

Podívejme se, ona je i doktorka. Královna krásy, zázrak plodnosti, superterapeutka a doktorka. Zkrátka k sežrán. Ale v podstatě mi to bylo jedno. Pro mě za mě mohla být ještě milionářka nebo něco podobně velkolepého.

Vytočila jsem číslo a laskavé dámy, která zvedla telefon, jsem se zeptala, jestli bych nemohla mluvit s paní doktorkou Majovou. Ne, bohužel nemohla, odvětila dáma s neutuchající laskavostí. Paní doktorka je právě na obědě. Vráti se asi v půl třetí, pokud jí v té době zavolám, určitě ji zastihnu.

Ve čtvrt na tři jsem stála před domem, kde měla ordinaci. Byl to krásný starý dům. Vedle dubových dveří byl

mosazný štítek se třemi jmény. Čekala jsem naproti, schovaná v průjezdu. Bylo to jako ve špatném filmu, jenže co má člověk dělat, když se mu najednou oním špatným filmem stane vlastní život? Má vstát a opustit kino?

Po ulici procházela spousta chodců a já si je všechny podrobně prohlížela. Přicházela krásná žena s tmavými vlasy, ale ta pak zahrnula za protější roh. Potom jsem zaslechla smích nějakého muže. Stál s jednou ženou před výkladní skříní knihkupectví ve vedlejší domě. Muž se znovu zasmál a řekl: „Tedy poslouchej, Kláro, skutečně si myslíš, že to je správné?“ Klára se taky zasmála – měla veselý zvonivý smích –, ale nerozuměla jsem, co odpovíděla.

Přešli kolem mě a já se pokusila vypadat jako někdo, kdo někoho vyhlíží, a jakoby náhodou jsem se na ni podívala, jak se to dělá, když člověk na někoho čeká a kolem právě někdo prochází.

Nebyla to žádná smavá kráska s tmavými vlasy z Tisíce a jedné noci. Bylo to ještě horší. Byla to jedna z těch jemných blondýnek, podobných vílám. Když říkám blondýnka, nemyslím tím popelavě nebo v nejlepším případě medově plavé vlasy, nýbrž takové ty přirozené, stříbřité plavé vlasy. A k tomu navíc jemné přírodní vlny, ne vlasy rovné jak špagáty, jako mám já. Postavu měla jako víla. Patřila k tomu druhu žen s jemnými údy a velikostí bot 37, oblečením číslo 36, v nejhorším případě 38, a s jemnými rukama a prsty, jejichž útlost zvýrazňovalo množství prstýnků.

Byl to ten typ ženy, která vám bude vykládat, jaké má potíže sehnat oblečení ve své velikosti a jak chodí do dětského oddělení, kde se čas od času najde něco pěkného. A přitom se mile usmívá jemně vykrojenými rty v křehkém obličejíku. A člověk jen sedí a zírá na ni a má pocit,

že je slonice: obrovitá a tučná, s humpoláckýma rukama a hranatým obličejem, a raději se neusmívá, protože pak vypadá ještě hůř.

Stála jsem v průjezdu a dívala se na tu vílu ve slušivém oblečení z dětského oddělení, jak přechází ulici a mizí v dubových dveřích s mosazným štítkem. A v hlavě mi duněla jedna jediná hloupá myšlenka: Takový krásný pár.

Ne ona a ten muž, s nímž vešla do dveří. Ona a Rudolf. Rudolf je také štíhlý – a velký, takový ten tmavý šlachovitý typ jako Anthony Perkins, jenže mnohem atraktivnější. A vždycky vypadá dobře – bez ohledu na to, co si oblékne, protože se tak samozřejmě a ležérně pohybuje. Přesně jako Klára. Panebože, ti spolu musejí vypadat krásně. A jaké budou mít krásné, útlé, elegantní děti!

Šla jsem domů, těžkopádná a tlustá. Cestou jsem si koupila láhev sektu a pomalu jsem ji vypila, sklenku po sklence. Dala jsem si do sektu led, abych nemusela čekat, než se sekt vychladí. Potom jsem šla do sklepa a vzala si láhev šampaňského, která tam byla uložená pro zvláštní příležitosti. Šampaňské bylo vychlazené, led jsem nepotřebovala.

Když se Rudolf v půl sedmé vrátil, byla jsem opilá a ubrečená, na krku rudé skvrny a v hlavě prázdno. Řekl, že rezervoval stůl v drahé francouzské restauraci, do níž jsme občas chodili, a zda bych se nechtěla rychle upravit. Nechtěla jsem se rychle upravit, protože jsem se rychle upravit nemohla. Už se nikdy nebudu moci upravit. Šla jsem nahoru, svlékla se, lehla si do postele a čekala na malé šedé obrněné transportéry. Ale ty měly se mnou soucit: nepřijely, nekladly mi žádné otázky a nechaly mě spát.